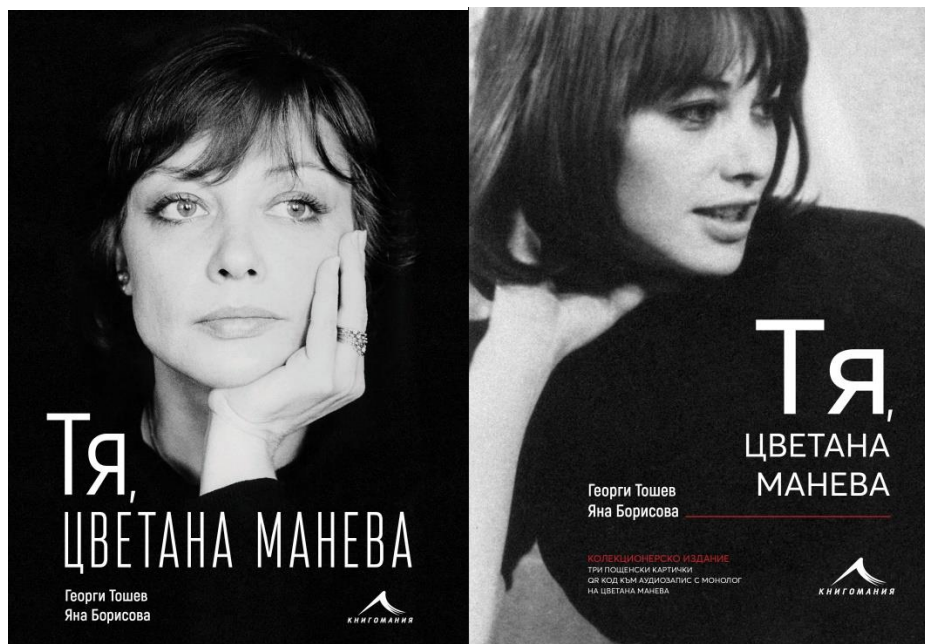

„ТЯ, ЦВЕТАНА МАНЕВА“

Георги Тошев и Яна Борисова

Формат: 70/100/16 (16,5*23 см)

Обем: 352 с. (цветна)

Корици: твърди, с обложка

ISBN редовно издание: 9786191952915; цена: 25 лв.

ISBN колекционерско издание: 9786191952960; цена: 28,90 лв.

Линк към редовното издание: <https://knigomania.bg/tja-cvetana-maneva.html>

Линк към колекционерското издание:

<https://knigomania.bg/tja-cvetana-maneva-kolekcionersko-izdanie.html>

Разгледайте промо-страницата за книгата: [ТЯ, ЦВЕТАНА МАНЕВА > книга \(knigomania.bg\)](https://knigomania.bg/tja-cvetana-maneva)

„Не влача шлейфа на миналото. Имам ясен поглед за предстоящото, макар да не се знае колко ще трае то. Не се обръщам назад. Безсмислено е. Боря се вътрешно с това и често си припомням една реплика от пиеса на Калин Донков „Да простиш, значи да забравиш.“ –
Цветана Манева

Тази книга е **документално-емоционална биография на една изключителна българска актриса** разказана от журналиста Георги Тошев и драматурга Яна Борисова с помощта на семейството, колеги и приятели на Цветана Манева, сред които: *Явор Милушев, Галин Стоев, Любен Гройс, Захари Бахаров, Юлиан Вергов, Теодора Духовникова, Стефан*

Вълдобрев, проф. Атанас Атанасов, Снежина Петрова, Възкресия Вихърва и много други.

Една лична история през погледа на хората около Цветана Манева, през написани и ненаписани писма, през споделени и несподелени тайни, през общи преживявания, представления, филми, сцени и снимачни площадки. Поредица от разговори, които разкриват нейните съкровени мисли и въннения, свързани с живота ѝ, кариерата, приятелите, преподаването, страховете и най-вече за изворите на вдъхновение, което е неделима част от съществуването на всеки човек на изкуството.

„Разговорите ни винаги са били интересни. Този път продължиха с дни. Преливаха от тема в тема и никоя от нас двете не искаше те да приключват. Бяхме две героини, различни, но свързани, корабокруширали на остров, който в случая беше домът на Цветана и докато там отвън се вихреше океан от проблеми, ние седяхме една срещу друга и си говорехме за театър.“ – Яна Борисова

„Тези разговори нямат дата. Имат смисъл. Тази книга е за смисъла и спомените, родени от разговорите с една умна жена. За уроците. И паметта като време-убежище за чувствата.“ – Георги Тошев

За авторите

Яна Борисова е един от най-значимите съвременни български драматурзи. Нейни произведения са поставяни и четени по целия свят. Тя е автор на пиесите „Малка пиеса за детска стая“, „Приятнострашно“ и „Хората от Оз“, както и на много други текстове за сцена, гледани от над 200 000 зрители само в България. Автор е на романа „Чудна лятна нощ“.

Георги Тошев е журналист, автор и водещ на поредиците по bTV „Непознатите“ и „Другата България, създател и продуцент на „Преди обед“ и „Като на кино“ по bTV. С професионален опит във в. „24 часа“, в. „Дневник“, сп. „Едно“, сп. „Лик“, bTV и БНТ. Автор е на биографичните книги „Романът на моя живот“ (за Стефан Данаилов), „Невена Коканова. Години любов“, „Георги Парцалев. Хамлет от град Левски“, „Наум Шопов. Бележки от един живот“, „Дневници и делници“ (за Татяна Лолова).

ИЗЛИЗА ЛУКСОЗНА БИОГРАФИЧНА КНИГА ЗА АКТРИСАТА ЦВЕТАНА МАНЕВА

На 24 май излиза луксозната биографична книга „Тя, Цветана Манева“ (изд. Книгомания) от Георги Тошев и Яна Борисова. Изданието е цветно, с твърди корици и обложка, 352 с., включва над 200 фотографии, някои от които се публикуват за първи път. Част от тиража е лимитиран и с колекционерска стойност: съдържа три пощенски картички от личния архив на Цветана Манева, непубликувани досега, и уникален аудиозапис саундтрак с монолог от пиесата „Тъгата на кралиците“ от Яна Борисова в изпълнение на Цветана Манева на фона на музиката на Милен Кукошаров – пиесата „Облаци“.

„Тя, Цветана Манева“ е **документално-емоционална биография за пътя на една изключителна българска актриса**, разказана от журналиста Георги Тошев и драматурга Яна Борисова с помощта на семейството, колеги и приятели на Цветана Манева, сред които: *Явор Милушев, Галин Стоев, Любен Гройс, Захари Бахаров, Юлиан Вергов, Теодора Духовникова, Стефан Вълдобрев, проф. Атанас Атанасов, Снежина Петрова, Възкресия Вихрова*, и много други.

Цветана Манева изиграва над 120 роли в киното и театъра, сред които „Мера според мера“, „Трудна любов“, „Дами канят“, „Мечтатели“, но в тази нетрадиционна биография от две части – „Георги & Цветана“ и „Яна & Цветана“ – можем да усетим истинската ѝ същност и финес в размислите ѝ за детските години, професионализма, важните срещи и хора в живота ѝ (Любен Гройс, Георги Дюлгеров, съпруга ѝ Явор Милушев и много други), семейството, работата със студентите, духовността.

„Това е една трудна книга, която започна да се осъществява преди 7 години, след което я спряхме. Цветана Манева отказа да разкаже от първо лице живота си, защото не обича да говори за себе си, предпочита да се доказва на сцената, на екрана и чрез каузите, които защитава. Тогава се появи идеята Цветана да се включи в един задочен разговор с важните хора в живота ѝ. Тогава решихме част от важните хора в живота ѝ да ѝ напишат и да ѝ изпратят едни ненаписани и неизпратени през годините писма, а тя да им отговори със същото“. Това сподели пред БНР журналистът и продуцент Георги Тошев, автор на книгата „Тя, Цветана Манева“, написана в съавторство с драматурга Яна Борисова. Едно от най-ценните писма в книгата например е това на писателя Йордан Радичков, а едно от най-личните – на Явор Милушев.

Въпреки редицата награди за таланта ѝ, които получава през живота си, Цветана Манева остава съдържана и далеч от суетата, характерна за артистичните среди. „Аз съм благодарна на съдбата, че работих с достойни творци – сценариста Христо Ганев и режисьорката Бинка Желязкова. Ролите във филмите на Желязкова „Последната дума“, „Басейнът“ и „Нощем по покривите“ изостриха собствения ми характер, провокираха амбицията ми“, споделя тя. „Благодаря на всички, които се решиха да рискуват с мен“.

Всеки от двамата автори на биографията Георги Тошев и Яна Борисова намират свой подход в разговорите си към Цветана Манева. А при нея дори и мълчанието и тишината са наситени със смисъл. Дори и двамата да се интересуват от размислите ѝ за теми като театъра, киното, професионализма, предаността, изкуството, миналото, настоящето и бъдещето, в текста няма да срещнете повторение или противоречие.

„Две са нещата в седмото изкуство, които ми липсват. Първо, там нямаш възможност да поправиш нищо, защото мигът, е отлетял, и второ, нямаш контакт с публиката, а тя е мой партньор на сцената. Много пъти са ме питали какви чувства изпитвам, когато се гледам на екрана? Доста противоречиви. Подобни срещи със „себе си“ ме карат да се ругая, защото всичко, което виждам, вече е непоправимо. Киното носи много дивиденди, но популярността не може да бъде единственото стремление в живота. За мен е нереално да бъдеш кинозвезда днес в България, защото ние просто нямаме киноиндустрия”, споделя актрисата.

Днес Цветна Манева се отдава напълно на няколко неща: на внуците си – когато е с тях, дори не вдига телефона; на студентите, към които е възискателна, но е и „най-добросъвестният посредник по пътя към мечтите им”; на новата пиеса „Нощта на кралиците” от Яна Борисова, която ще бъде реализирана на театрална сцена до края на годината.

Заповядайте на представянето на биографичната книга „Тя, Цветана Манева” (изд. Книгомания) от Георги Тошев и Яна Борисова на 26 май (сряда) 2021 г. от 19,00 ч. в театър „Азарян”. Специален гост на събитието ще бъде Цветана Манева.

Събитието се провежда със съдействието на театър „Азарян”, НДК и Съюза на артистите в България в съответствие с предписаните хигиенни мерки и до изчерпването на допустимите 50% места в театъра. Входът е с покани, които ще бъдат раздавани на място. Приканваме публиката да носи и свои лични предпазни средства за премиерата.

Откъси:

АЗ: Цветана, кога ще подредиш спомените си в автобиография?

ТЯ: Защо да разказвам живота си? Аз съм го преживяла. Живея го... още.

Има една фотография на Цветана Манева от 80-те години на XX век – подпряла е брадичката си с едната ръка. Не позира. Замислена.

Жена с тайни.

Автор на снимката е Шаварш Артин, майстор на камерата.

Уловил е духа на Цветана. Устремена, но и уязвима. Като всеки един от нас. Тя споделя, че това е любимият ѝ портрет.

Сюзън Зонтаг в своята книга „За фотографията“ пише: „Освен начин за удостоверяване на преживения опит снимането е начин за неговото отричане – чрез ограничаването му само до фотогеничното, чрез превръщането на преживяното в образ, спомен.“

Цветана Манева е жена с много лица. И спомени. През годините не се уплаши от хода на времето. Не се опита да го спре. Променя се пред своята публика. Без да се обръща назад.

Цветана е жена с талант и позиция. Последователна. И категорична. Особено, когато носи отговорност за другите.

В живота е лаконична.

Наблюдавам я. Не се оставя да бъде водена от случайността. Човек с план. Актриса със стратегия.

Необходима.

Паметта в изкуството е изменчива. Човек е склонен да забравя.

Техниката на забравяне е съдбовно човешко умение. И Цветана е била забравяна от свои колеги, режисьори, приятели. Но никога от своята публика!

Не помня кога и при какви обстоятелства се запознах с Цветана Манева.

Години съм я наблюдавал от дистанция.

Актрисата.

Изглеждаше недостъпна.

От малък съм приятел с дъщеря ѝ Надежда. В апартамента в „Лозенец“ Цветана се прибира уморена след снимки или репетиция.

Вгълбена. Тиха. Така съм я запомнил.

За нас, приятелите на дъщеря ѝ, появата ѝ беше знак да си тръгнем, защото актрисата има нужда от почивка.

След години се доближих до Цветана.

ТЯ: Всяка сутрин се поглеждам в огледалото. Хипер реалист съм. Приемам се такава, каквата съм.

АЗ: Кога не се харесваш?

ТЯ: Когато съм обезверена. Рядко ми се случва, но се случва.

АЗ: Как се отнасяш към старостта?

ТЯ: Като към ситуация, с която трябва да се справя. Аз съм на финалната права. Това, че си отиваме е знание. Първото знание. Нямам илюзии, но имам задачи. Ежедневни задачи, които гледам да свърша.

АЗ: Съжаляваш ли, че се размина с Холивуд?

ТЯ: Имах такава възможност. Пропуснах я. Не е било време. Сега Мария Бакалова е там. Радвам се, че това момиче не пропуска шанса си. Имала съм други шансове – и професионални, и лични. По моя мярка.

АЗ: Недостатъкът ти?

ТЯ: Лакома съм.

АЗ: За какво?

ТЯ: За роли. Имала съм ги. И съм благодарна, че ги изиграх в точната възраст, с възможните режисьори и партньори – Жулиета, Нора, Медея, Антигона, Бернарда Алба, Коко Шанел...

АЗ: Доволна ли си от живота си?

ТЯ: Да! Преминах през изпитания. Справих се. Справям се още.

Нашите разговори започват преди 25 години. В кафето „703“ на ул. „Шишман“, в дома ѝ, на фестивала БИТЕФ в Белград, на театралния фестивал във Варна, на площада в Авиньон... Тези разговори нямат дата. Имат смисъл. Тази книга е за смисъла и спомените,

родени отразговорите с една умна жена. За уроците. И паметта като времеубежище за чувствата.

Георги Тошев

Познавам Цветана, не помня вече от колко години. Мисля, че няма никакво значение броя години, ако усещаш някой толкова близък, колкото аз усещам нея. Възможно ли е да има човек, който те възхищава, уважава те, вдъхновява те, но едновременно с това между вас да има огромната емоционална прилика, доверие и личен комфорт? Оказа се, че е възможно. Когато Георги Тошев ме покани да напишем заедно книга за Цветана Манева, аз изпитах едновременно вълнение и увереност, че трябва да бъде точно така.

Първата ми среща с Цветана по повод книгата, беше в разгара на пандемията от коронавирус. Всички бяхме прекарвали месеци наред затворени в къщите си, излизахме рядко, носехме маски на лицата си, а театрите работеха при много тежки условия с почти празни зали. Усещането за настоящето беше особена тема, а идеята за бъдещето се разми, размаза се и се превърна в нещо като петно на Роршах. Артистите бяха една от най-ощетените групи на обществото и никой нямаше представа, кога ще свърши всичко това.

Заварих Цветана в минорно състояние. Също като другите и тя не беше излизала много отдавна и настроението ѝ беше силно повлияно от липсата на свобода, контакти и ясна картина за това, което предстои. Ако не я познавах добре, бих си помислила, че е в депресия или поне, че е много тъжна. Но Цветана е изключителна, дори когато страда. Тя владее достойно емоциите си, не товари никого с тях, винаги е изправена, красива, а гласът ѝ буди уважение и покой едновременно. Нямам представа как го прави и какво ѝ коства, но когато влязох в дома ѝ усетих красотата на тъгата ѝ.

Разговорите ни винаги са били интересни. Този път продължиха с дни. Преливах от тема в тема и никоя от нас двете не искаше те да приключват. Бяхме две героини, различни, но свързани, корабокруширали на остров, който в случая беше дома на Цветана и докато там отвън се вихреше океан от проблеми, ние седяхме една срещу друга и си говорехме за театър. И не само за това, разбира се. Говорехме си за „Хората от Оз“, за пиесата, за колегите на Цветана от спектакъла, за живота, за страховете, мечтите, за нещата, които са ни вълнували и ни вълнуват... Началото никак не беше лесно...

Яна Борисова